

Genel bir karsilastirma mumkun degil. Zira iki örgütün birbirinden oldukça farklı dönemleri var.

Acilciler'in en iyi dönemi 1974-77 arasındır. Sonra belirgin bir düşüş başladı. 1982'den sonra örgüt neredeyse Antakyaspor'a dönüştü. TKEP'te ise farklı bir durum var. İkinci Kongre'den sonraki dönem yani 1982 sonrası daha iyi dönemidir. Zaten esas tanınması da bu dönemdedir.

Bu farklılıkları da dikkate alarak birkaç başlık altında şöyle bir karşılaştırma yapılabilir:

Dayandıkları taban: TKEP, 1980 öncesinde esas olarak yoksul köylülük ve küçük işletme işçilerine dayanıyordu. Öğrenci kesimi oldukça azdı. 1982 sonrasında parti çalışmaları içinde İstanbul'un özel bir yer tutmasıyla birlikte işçiler arasında yayıldı. Yoksul köylü tabanı gerek o bölgeleri bir süre terketmek zorunda kalması gerekse de kendi hatası nedeniyle zayıfladı. Proleterleşme adına kırsal kesimdeki ilişkilerin ihmal edilmesi anlamsızdı. A
Acilciler içinde gençlik kesimi sürekli önemli yer tuttu. İşçi ilişkimiz azdı. Kadrolarımızın bir bölümünü de üniversite bitirmiş kişiler oluşturuyordu. Bu durum, 1982 sonrasında neredeyse tümüyle tek bölgeden gelmiş ve oldukça genç olan insanlara doğru evrimleşti.

Eğitim düzeyi: Acilcilerde eğitim düzeyi görece yüksekti. Üniversite ve eğitim enstitüsü öğrencilerinin yanı sıra üniversite mezunları da vardı. TKEP'te ise eğitim düzeyi daha gerideydi. İlkokul mezunu insanların bir partide MK üyesi olabileceklerini burada gördüm. Kendilerini yetiştirmişlerdi, ama kültürel eksiklik yine de ciddi biçimde görülüyordu.

Örgüt yapısı: İki örgüt zaman içinde ters yönlerde geliştiler. TKEP içinde 1982 öncesinde bireysel yönetim daha ağır basarken, bu durum daha sonra oldukça zayıfladı. Acilcilerde ise tersi yönde gelişme oldu.

Yayın: Bu konuda TKEP hem legal hem de yasadışı yayın konusunda açık farkla öndedir. 1980 sonrasında üç yasadışı yayın ve toplam 5 yasal yayın çıkardı.

Hapishanelerdekiyle ilişkiler: Bu ilişkinin zor dönemini yani 1980 sonrası ele alacak olursak,

arada bariz farklılık vardır. TKEP'ten bir kişi, hangi konumda olursa olsun, içeriye düşünce yalnız kalmaz. Mektup yazanlar olur, ihtiyaçları sorulur, para toplanıp gönderilir, gerekirse dışarıdaki ailesine de destek olunur. Arada eksikler tabii ki olmakla birlikte hapse giren kendi başına kalmaz. Bunu yapan da parti organlarından daha fazla tabandır. Hapse gireni tanıyanlar, aynı bölgeden olanlar hemen harekete geçerler. Parti yönetimine bu ilişkiyi düzenli hale getirmek kalır. Hapse girenleri tanıyan tanımayan herkes onlar için para toplandı mı gücü neye yetiyorsa verir. Acilciler'de hapistekilerin durumu hiç iyi değildi. Bunu 1980 sonrasındaki bir örnekten biliyorum. 1980 ortalarında İstanbul'da ANAP binasını bombalayıp tesadüfen yakalanmayan Metin, Paris'e gelmişti. Uzun uzun kendi başlarına bırakıldıklarını anlattı. Bir ara verem olup hastanede yattığını duydum. Ziyaretine gittim. Karısı Hataylıydı. Nasıl teşekkür edeceğini bilemedi. Teşekkür edecek bir şey de yoktu aslında. Ama anlaşılabilir sorumlu birisinin ilgi göstermesine alışık değillerdi.

İç işleyiş: TKEP bu konuda Acilcilerle karşılaştırılmayacak kadar demokratikti. Hatalar ve eksikler tabii ki vardı, ama bu genel durumu değiştirmiyordu. Şöyle bir örnek vereyim: 1982'den sonra Acilciler'den karşılaştığım ve aramızın konuşmayacak kadar kötü olmadığı bazı arkadaşlar bana Teslim Töre'nin hatalarından söz ederlerdi. Çabuk etkilenir, bir konunun arkasında sürekli olarak duramaz gibi tespitleri vardı.

Onlara herhangi bir şey anlatmadım, zira anlatsam bile anlayabilecekleri şüpheliydi. Bu arkadaşlar, kendi örgütlerinde gördükleri örneğe uygun olarak, partiyi büyük oranda genel sekreter zannediyorlardı.

Teslim Töre'nin zaafı vardı, ama bunları sınırlandırabilecek bir merkez komitesi ve bölge komiteleri de vardı. Bir partiyi parti yapan, genel sekreter kadar ortalıkta gözükmeyen bu insanlardır. Onlar sekreterin olası hatalarını belirli sınırlar içinde tutarlar, bunun dışına çıkılmasına izin vermezler.

1986'de parti merkez komitesinin yarısı partiden ayrıldı. Bu, kayıptır, burası açık, ama dışarıdan görüldüğü kadar değil. Zira bölge komitelerindeki etkileri zayıf olduğundan parti de ikiye bölünmedi. Merkez komitede eksilen yerleri alttaki komiteler tamamladılar.

Bu alt komitelerin zayıflaması parti için sonraki yıllarda esas zayıflatıcı faktör oldu.

Bir başka örnek: Teslim Töre ilkokul mezunudur. Kendisini yetiştirmiştir ama kültürel eksiklik bazen bariz olarak görülür. Bu da kaçınılmaz olarak teorik derinliğe yansır. Ne ki, merkez komitesinin yarısının ayrıldığı 1986 sonrasında yeniden oluşturulan merkez komitesinde Teslim Töre'nin dışında teorik yazı yazabilen 4 kişi daha vardı. Partinin teorik duruşu bu kişilerin tümünün ürünüdür. Ek olarak, bölgelerden gelen katkılar da vardı.

Acilcilerde Mihrac Ural'ın eğitim düzeyi sanat okulundan terktir. (Ya da bitirmiş miydi, sonuçta fazla fark etmiyor). Bu eğitim düzeyiyle kendinizi ne kadar yetiştirseniz yetiştirin fazla gidemezsiniz. Kendini yetiştirme de ayrı bir sorun tabii. Beğenin beğenmeyin ama Teslim'in epeyce kitabı vardır. Öteki daha broşür bile yazamamıştır.

1982 sonrasında teorik olarak hızlı gelişmemde içinde bulunduğum ortamın açık payı vardı. Öncelikle ikide bir bana engel olmaya çalışan yok ve daha da önemlisi gelişmiş bir teorik ortam sizin de gelişmenizi ileriye doğru itiyor